

Sygn. akt II UK 604/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku D. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt XIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 maja 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 października 2014 r., którym oddalono odwołanie D.D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. odmawiających jej prawa do zasiłku chorobowego.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c.,

wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że zachodzi potrzeba wykładni „art. 7 ust. 2 pkt 2” ustawy z 25 czerwca 1999 r., a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie spełnia tego wymagania wskazanie, że „zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w części, w której przepis ten stanowi wyrażnie o innej chorobie, która zdaniem pełnomocnika została błędnie lub nie została w ogóle oznaczona przez zastosowanie kodu literowego B. Sąd II instancji przyjął bowiem, iż właśnie przez fakt, że błędnie została oznaczona choroba powódki na kod E, który nie powinien być stosowany, powódce nie należy

się świadczenie. Tymczasem zaś przepis wyraźnie mówi o innej chorobie także niezakaźnej”. Kwestia ta bowiem w istocie dotyczy prawidłowego zastosowania przepisu w okolicznościach faktycznych sprawy, a nie poważnych wątpliwości w zakresie jego wykładni.

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „Sąd II instancji rozpoznający sprawę poprzez przyjęcie ustaleń Sądu I instancji, a nie dokonywaniu własnych ustaleń nie wziął pod uwagę argumentów wskazanych przez powódkę w apelacji, a dokładnie faktów wskazywanych tam przez powódkę. Należy wskazać, że powódka dopiero w ostatniej fazie postępowania odwoławczego była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Powódka zaś wcześniej jako osoba, która nie miała wiedzy z zakresu procedury cywilnej nie wiedziała, iż na potwierdzenie faktów należy przytoczyć dowody. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie winien wezwać powódkę do przedłożenia dokumentów, na które powódka się powoływała, a które mogły mieć znaczący wpływ na wynik sprawy, czego jednakże Sąd II instancji nie uczynił. Sąd II instancji nie jest sądem kasacyjnym, a sądem *meriti* i winien

przeprowadzić postępowanie dowodowe”. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakiego rodzaju dowody powinien przeprowadzić Sąd odwoławczy i na jakie okoliczności, a tym bardziej, jakie przepisy prawa miały zostać naruszone i w jaki sposób oraz jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi również z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.